

TEATRUL NAȚIONAL

I. I. Ciugulea

CARTEA LUI IOVIȚĂ

de PAUL EVERAC

Ioviță FLORIN PIERSIC
Delifazeanu MATEI ALEXANDRU
Berta IOANA BULCĂ
Ghermănescu { TRAIAN STĂNESCU
ANATOL SPĂNU
Didona { EUGENIA MACI
CORINA NEGRITĂSCU
ANGELA IOAN
Bălțatu CONSTANTIN DIPLAN
Tufaru { MATEI GHEORGHIU
GHEORGHE CRISTESCU
Prof. Ilihoi CONSTANTIN DINULESCU

Regia PAUL EVERAC
Scenografia CONSTANTIN RUSSU
*Interludii muzicale de
executate de corul* „MADRIGAL“
Regia tehnică { CHIRIȚĂ DUMITRESCU
PETRE MANOLESCU
Sufleur ANDREEA PORA

Chiriță Dumitrescu (șef regizorat), Ing. C. Ciolac (șef de producție), Ing. Ionel Pascu (șef compart. electronic), Ing. Vetuța Gavrilă (șef compart. electric scenă), Elena Ion (șef atelier cofatură), T. Stoichiță (șef țimplărie), Constantin Alexandru (șef tapiserie), Nicolae Alexandru și Maria Gherghiță (șefi croitorie), Tarsița Tudor și Vasile Paraschiv (lumini), Simion Simbotin (șef mașinist), I. Zaharachescu (șef. cizmărie), Gh. Cursaru (șef boiangerie), A. Pinosanu (șef mecanică), Sunet: Gh. Adamschi și D. Stepanov, Machiajul: V. Antoci și I. Radu.

CUVÎNTUL AUTORULUI

E îngrozitor că puțin teatru e în această piesă a mea. Dar e viață destulă și, mai ales, ideologie din belșug. O piesă eminentă ideologică, adică făcută din ciocniri de idei. Ciocniri pe care le-aș dori cumplite. Pentru că ele angajează existențele, nu sînt doar păreri ce se debitează. Ioviță e lovit, bușit cu idei, pedepsit cu idei, cum a fost pedepsit cu nenorociri modelul său, biblicul Iov. Va avea el puterea să reziste? Iată ce urmează să vedem. Ideile nu umblă în vârful picioarelor în jurul lui Ioviță. Nu zboară, bizuind ușor, ca niște muște, nu! Ideile mîncă din Ioviță, îl sfîșie, îl lasă livid și singur.

Singur și nu de tot. Ca Ioviță să reziste trebuie să aibă încredere în ceva. Toți oamenii, ca să reziste, trebuie să aibă încredere în ceva. Ce este acest ceva care leagă, totuși, omul de omenire? Iată ce urmează să vedem.

În fine ideile nu vin din senin. Ele însoțesc o rivnă specială, o pun la încercare. Această rivnă se numește progres. Ioviță luptă pentru progres și plătește pentru progres tot ce poate plăti un om. El încearcă să realizeze un model uman progresist. Cîtă forță este în acest model uman, cît adevăr, și cît orgoliu sau vanitate? Cîte riscuri?

Iată ce urmează să vedem.

PAUL EVERAC

CUVÎNTUL REGIZORULUI

Am optat pentru stilul hiper-realist, mi s-a părut cel mai adecvat. Nu criticați deci scenograful dacă decorul va fi în esență banal, obișnuit, concret; criticați-l dacă va fi ultraprețios, alambicat, estetizant. Metafora nu e în scenă și părți; dacă e una, e în întreg.

Am recomandat actorilor firescul, diurnul, copia realității. Nu-i criticați, deci, dacă nu veți simți artificii compoziționale și efecte de bravură, dacă nu-și vor etala toată gama mijloacelor de teatru. Criticați-i dacă vor confecționa și păcăli, dacă vor teatraliza și compune dincolo de limitele firescului. Tensiunea acestei piese vine din confruntări simple și adevărate de puncte de vedere, din căldura concretă cu care se apără abstracțiunii.

Am pus coloanei sonore sarcina punctării simple, printr-un halou reverberat, a stărilor dezbătute aci. Nu-i criticați simplitatea. Criticați-o dacă se complică prea mult, dacă părăsește accentul dînd în descriptivism.

Și cu aceasta am spus cred, destul, că iau toate defecțiunile asupra mea. Scuză mea, singura, e că e o piesă neobișnuită, un altfel de tip de piesă.

P.EV.

CUVÎNTUL AUTORULUI-REGIZOR

Spectacolul cu această piesă durează nepermis de mult. Nepermis de mult pentru graba de astăzi. Regizorul, sfătuit de alții, ar fi vrut să mai taie. Autorul, din capul lui, ar fi vrut să mai adauge. Nu s-au înțeles.

Veți sta, deci, cel puțin trei ore la această reprezentație.

Să nădăjduim că nu degeaba.

P.EV.

• La Teatrul Național din București, prima reprezentație cu piesa „Cartea lui Ioviță” a avut loc la 5 februarie 1981.

ECOURI

Tensiunea ideilor stîrnete sensibilitatea și ambele împietindu-se, amestecându-se, confruntându-se (în Ioviță), capătă o forță căreia, mai tot timpul, nu i se poate rezista. E ca un vînt puternic care ia totul cu el și în calea lui, și care îl poartă pe spectator pe creștele aspre, în aerul tare și arzător, ale unui idealism ce se alimentează din rațiune, ale unei rațiuni care nu prinde aripi decât în credință, în ideal. Nu știu

dacă Ioviță, „a văzut idei”, dar el trăiește idei, cu o intensitate, cu o sinceritate, cu o putere de sacrificiu, care îl pun în rîndul eroilor necesari, indispensabili ai dezvoltării noastre.

RADU POPESCU
 („România liberă”)

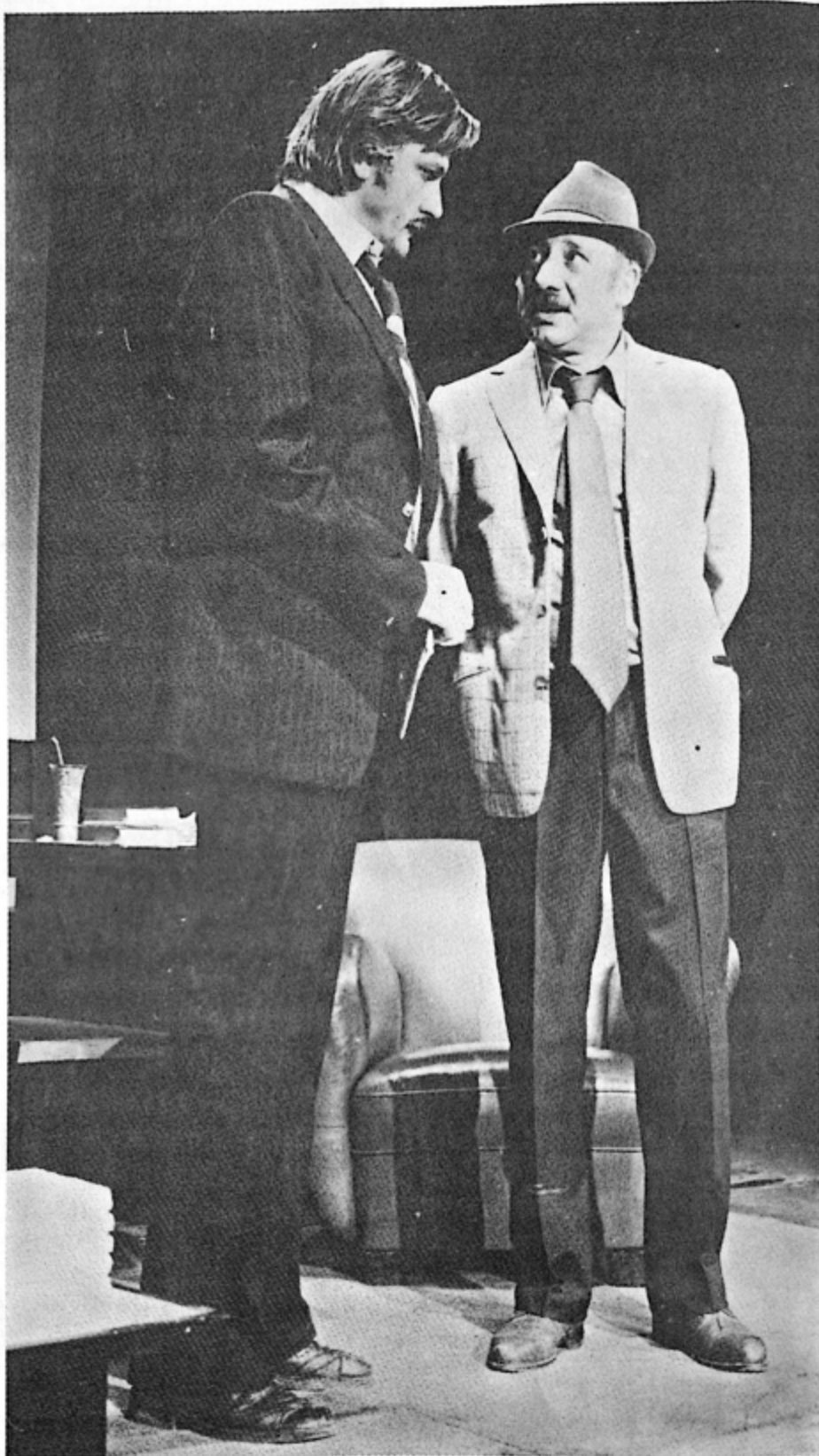
Construită sub forma unor dialoguri dense, bogate în argumente și de o parte și de

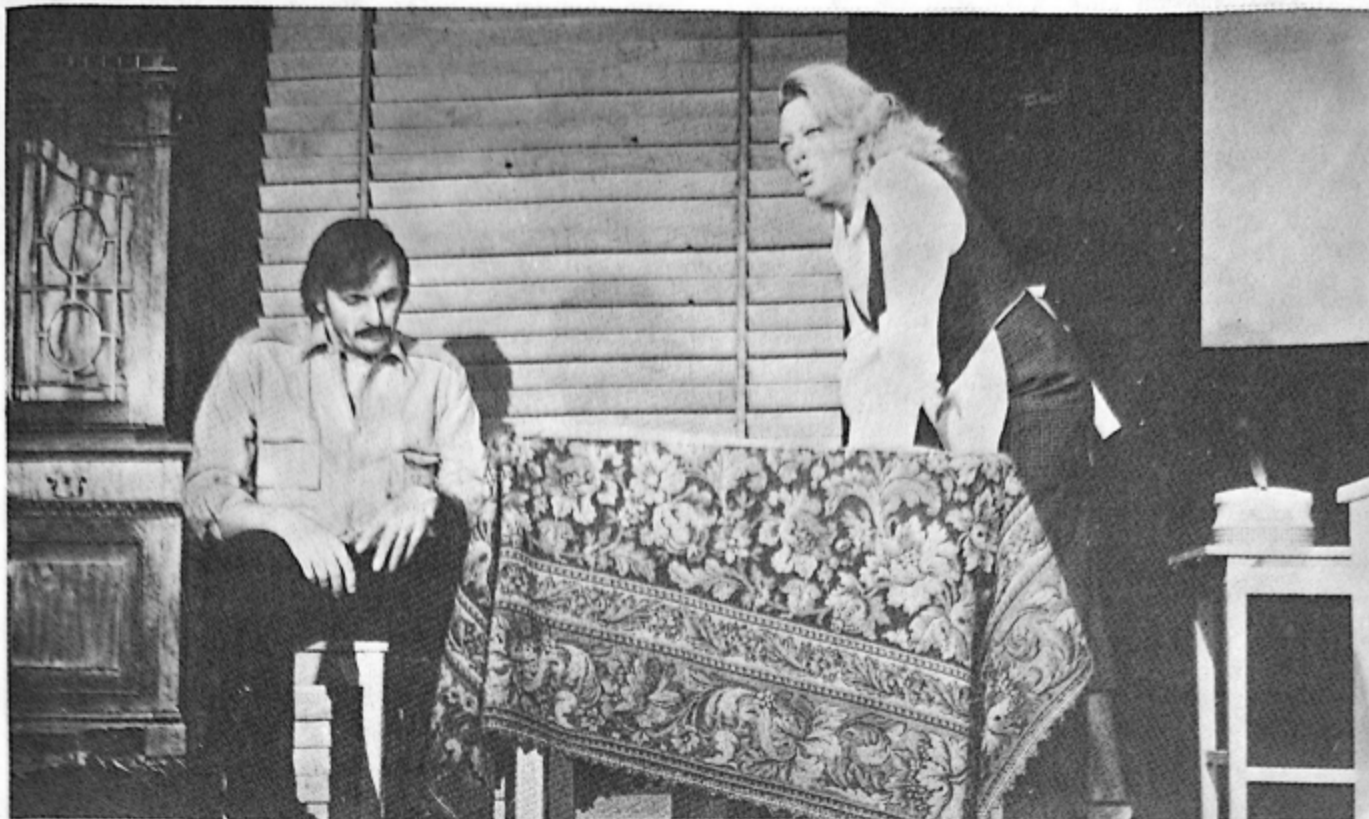
alta, pe teama fundamentală a raporturilor dintre individual și social în stadiul actual de dezvoltare a societății noastre, statică în aparență, piesa evită riscul aridității datorită dinamicii ideilor și, mai ales, datorită darului autorului de a crea personaje vii, autentice, încărcate de sevă. În prim plan se află un erou dramatic, de o mare frumusețe morală, intruchipare a spiritului revoluționar, animat de unica dorință, devenită rațiune de existență, de a contribui la in-

făptuirea idealului comunist, a progresului social.

MARGARETA BĂRBUȚĂ
 („Informația Bucureștiului”)

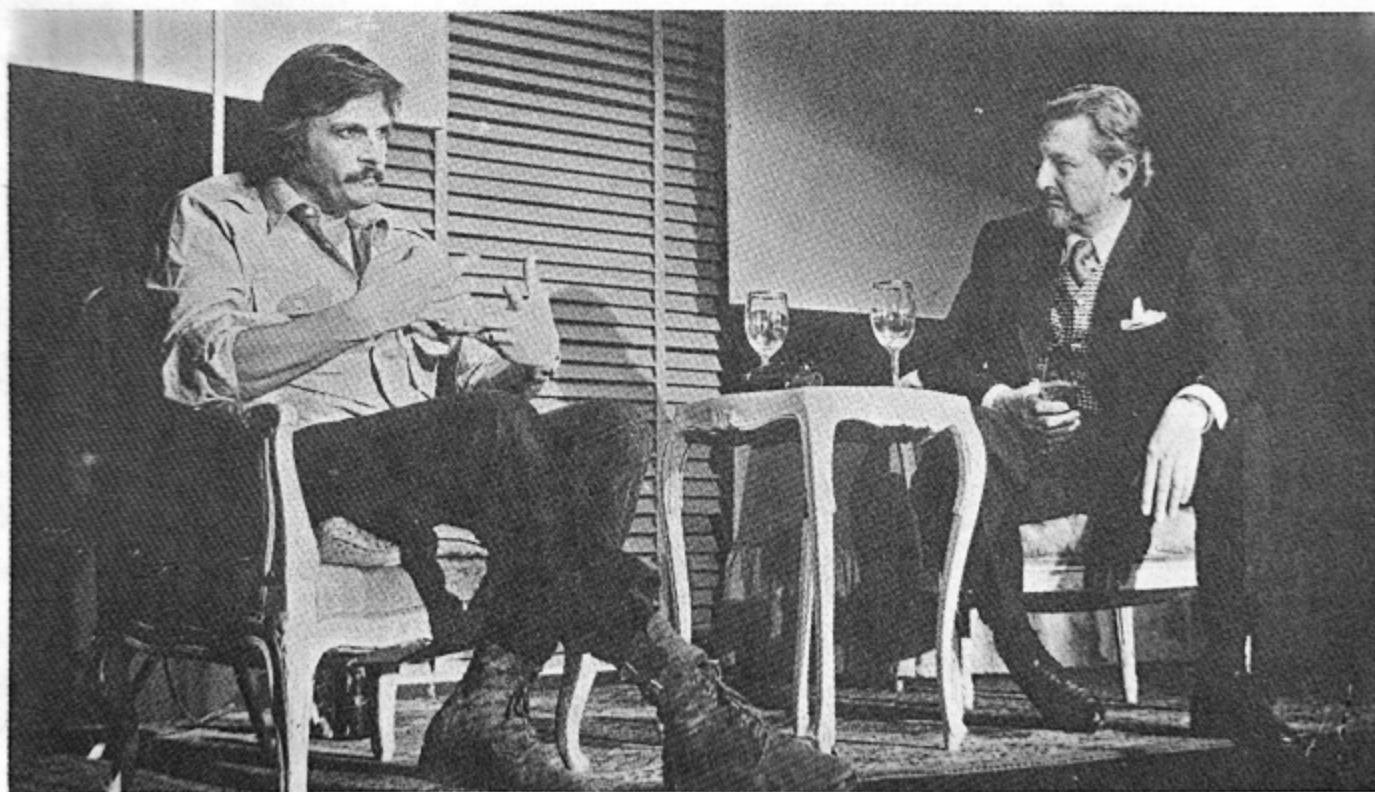
Un spectacol în care viața se spune, se comunică prin câteva personaje încărcate de text și de arta reliefului textului, este un spectacol fără milă față de soarta actorilor. Jocul lor este cu atît mai me-

Florin Piersic și Ioana Bulcă

Florin Piersic și Matei Gheorghiu

rituos, pentru simplul fapt că nu au posibilitatea să joace. O asemenea angajare actoricească nu va îngădui nici o clipă de firească rutină, cum s-ar putea presupune într-o mișcare scenică în care se așteaptă și spontaneitatea și greșeala cu efect, într-o acțiune dramatică aparent degajată, așa cum simțem obișnuiți să vedem când mergem la teatru.

ION HOREA
(„România literară”)

Florin Piersic abordează rolul lui Ioviță, demonstrând noi capacități artistice, o nouă „față” a sa, cu profunzimi nebănuite poate încă, atrăgând atenția că pentru el începe o altă etapă în care îi stau pe drept în față marile partituri jucate cindva de Manolescu, Vraca sau György Kovacs. Florin Piersic transformă pe Ioviță într-o permanentă flacără care arde cu o neîarmu-

rită credință pentru idealul său și chiar atunci când replica pare mai aridă, el o îmbracă într-o discretă și firească „haină” umană, cu bogate sensuri. Florin Piersic deține misteriosul har de a transforma caracterul enunțativ al idellor într-o convingătoare profesiune de credință.

ILEANA LUCACIU
(„Săptămîna”)

Constantin Dinulescu, Ioana Bulcă, Eugenia Maci sau Constantin Diplan, Matei Gheorghiu ori de Traian Stănescu, vădesc fină pătrundere, asimilarea semnificației pe care o reprezintă eroii, au o relevantă autenticitate, conving. Se remarcă prin bogăția compozițiilor — atestînd maturitatea mijloacelor artistice, deosebita profesionalitate.

Actorii Naționalului, e vorba de Matei Alexandru, **TEATRUL NAȚIONAL IL CARAGIALE, LIA STANCU** („Scinteia”)

BIBLIOTECA	
Nr inv.	24428
Anul	2017

Florin Piersic și Constantin Dinulescu

Eugenia Maci și Florin Piersic

Constantin Diplan și Florin Piersic

